

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Kaszyca

Ławnicy: Anna Bocianowska, Renata Świętek

Protokolant: Malwina Rajter

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Krzyki Zachód

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2018 r.

sprawy W. K., syna M. i M. z d. Ś., ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 kwietnia 2018 r. we W. przy ul. (...) na terenie Szkoły Podstawowej nr (...) dokonał rozboju na osobie A. B. w ten sposób, że używając wobec pokrzywdzonego przemocy polegającej na przytrzymywaniu go ręką za szyję oraz przystawieniu do niej rozbitej szklanej butelki tzw. tulipana, a także grożąc mu pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia należący do pokrzywdzonego portfel z zawartością 30 zł, tj. mienie o łącznej wartości 130 zł, dowód osobisty wystawiony na nazwisko A. B. i kartę bankomatową banku (...), której następnie użył podczas zakupu alkoholu w kwocie nie większej niż 30 zł, a nadto działając w ten sam wyżej opisany sposób, usiłował dokonać rozboju na osobach A. T., P. S. i Z. W., żądając od nich wydania wartościowych przedmiotów, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę wyżej wymienionych pokrzywdzonych,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 278 §5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego W. K. uznaje za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2018 r. we W. przy ul. (...) na terenie Szkoły Podstawowej nr (...) dokonał rozboju na osobach A. B., A. T., P. S. i Z. W. w ten sposób, że używając wobec pokrzywdzonego A. B. przemocy polegającej na przytrzymywaniu go ręką za szyję oraz przystawieniu do niej rozbitej szklanej butelki tzw. tulipana, a także grożąc mu pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia należący do A. B. portfel z zawartością 30 zł, dowodu osobistego wystawionego na nazwisko A. B. i należącą do niego kartę bankomatową banku (...), której to oskarżony następnie użył podczas zakupu alkoholu za kwotę 33,50zł, a tym samym spowodował szkodę w mieniu A. B. w łącznej kwocie 163,50zł, a czyn ten stanowi przestępstwo z art. 280§2 kk w zw. z art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 280§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz A. B. kwoty 163,50zł;

III. na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 kwietnia 2018 r. godzina 6.15 do dnia 5 lipca 2018 r.;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223) zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Anna Bocianowska Tomasz Kaszyca Renata Świętek

Sygn. akt III K 176/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 kwietnia 2018 r. około godziny 12:00 **oskarżony W. K.** udał się do sklepu (...) przy ul. (...) we W., gdzie zakupił kilka butelek piwa. Po wyjściu ze sklepu spotkał swojego znajomego, z którym – po uprzednim wypiciu zakupionego alkoholu udał się w okolice Szkoły Podstawowej nr (...) przy ul. (...). Po drodze W. K. zakupił butelkę wódki w sklepie (...) przy ul. (...), którą spożył wspólnie z kolegą na terenie szkoły. Około godziny 16:00 znajomy W. K. oddalił się, a on sam ponownie udał się do sklepu (...), gdzie kupił kolejną butelkę wódki. Częściowo spożył ją na terenie szkoły. Następnie około godziny 16:30 podszedł do grupy 4 osób – 2 kobiet i 2 mężczyzn przebywających na terenie przyszkolnego boiska.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego W. K. – k. 40-41, 50-51, 58, 158v-159.

A. B., P. S. oraz Z. W. siedzieli na ławce, a A. T. stała przed nimi będąc zwrócona do nich twarzą. W. K. podszedł od tyłu do A. B. i przelożył prawą rękę - w której trzymał rozbitą butelkę – tzw. „tulipana” przez szyję wymienionego w ten sposób, iż trzymając go za szyję przyłożył ją do lewej strony jego szyi. W. K. nachylił się do A. B. i powiedział, żeby był spokojny, bo w innym wypadku go zabije, zażądał też od wszystkich znajdujących się na miejscu osób wydania wartościowych rzeczy.

A. B. wyjął z kieszeni spodni portfel o wartości 100 zł - w którym znajdowała się także kwota 30 zł, karta bankomatowa mBanku oraz dowód osobisty – i przekazał go W. K.. Następnie ten ostatni oddalił się z miejsca zdarzenia.

Dowód:

- zeznania świadka A. B. – k. 2-5, 24, 159-160;
- zeznania świadka A. T. – k. 30, 160;
- zeznania świadka P. S. – k. 33, 161;
- zeznania świadka Z. W. – k. 36, 161v-162.

Przedmiotową kartę bankomatową znajdującą się w portfelu A. B. W. K. następnie użył płacąc kwotę 33,50 zł za zakup kolejnej butelki wódki w sklepie monopolowym (...). Następnie porzucił kartę w nieustalonym miejscu.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego W. K. – k. 51, 158v;
- zeznania świadka A. B. – k. 159v;
- potwierdzenie wykonania operacji kartowej – k. 85.

Następnie W. K. udał się w okolice (...) we W., gdzie ukrył dowód osobisty A. B.. Miejsce ukrycia dokumentu wskazał po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji w dniu 9 kwietnia 2018 r. Dokument ten został następnie zwrócony właścicielowi.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego W. K. – k. 51, 158v;
- protokół zatrzymania rzeczy – k. 15-17;
- pokwitowanie – k. 78-80.

Po zdarzeniu A. B. razem ze znajomymi – pokrzywdzonymi w sprawie - udało się ustalić tożsamość W. K. za pośrednictwem portalu F., po uprzednim podaniu jego rysopisu osobom przebywającym na boisku przy (...) przy ul. (...).

Dowód:

- zeznania świadka A. B. – k. 24, 159v;
- protokół okazania – k. 25-29.

W toku śledztwa ustalono, iż monitoring znajdujący się na terenie Szkoły Podstawowej nr (...) nie obejmował miejsca zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2018 r. W przypadku zaś sklepów (...) i (...), w których W. K. dokonywał zakupu alkoholu, ustalono, iż odpowiednio: kamery monitoringu nie obejmują terenu na zewnątrz sklepu oraz monitoring nie działa.

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 71.

Oskarżony **W. K.** urodził się (...), jest kawalerem i ma na utrzymaniu dziecko w wieku 10 lat. Sąd rodzinny przyznał wymienionemu prawo do opieki na dzieckiem.

Posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe. Utrzymuje się z dorywczych prac, uzyskując średni dochód 700-3000 zł. Według oświadczenia nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

Nie był uprzednio karany sądownie.

W miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię środowiskową.

Dowód:

- dane osobowe – k. 14100, 14420v;
- dane o karalności – k. 69-70;
- odpis wyroku – k. 76, 106;
- wywiad w trybie art. 213 k.p.k. – k. 86;
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k. 87-88.

Oskarżony W. K. zarówno w toku śledztwa, jak i przed Sądem przyznał się jedynie do zaboru portfela wraz z zawartością.

Przesłuchiwany po raz pierwszy w toku śledztwa (k. 40-41) wyjaśniał, iż w dniu 7 kwietnia 2018 r. spożywał alkohol w postaci wódki na terenie Szkoły Podstawowej nr (...) przy ul. (...) we W., siedząc na jednej z trzech znajdujących się tam ławek. Na innej z ławek siedziała grupa czterech osób. Kiedy oskarżony skończył pić wódkę, podszedł do nich i zaczął rozmawiać. Dalej wyjaśniał, iż w trakcie rozmowy zauważył portfel i telefon komórkowy leżący pomiędzy dwoma osobami siedzącymi na ławce. Po chwili zabrał portfel z ławki i odszedł. Zaprzeczył, iż komukolwiek groził czy też przykładał jakiegokolwiek narzędzia do szyi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zaprzeczył także, iż od reszty osób żądał, aby ci wyciągnęli przedmioty z kieszeni i mu je oddali. W zabranym portfelu znajdowała się karta bankomatowa, dowód osobisty oraz jeden banknot o wartości 10 zł.

Przesłuchiwany po raz kolejny (k. 49-52) podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia. Uściślił, iż w dniu 7 kwietnia ok. godz. 12:00 poszedł do sklepu (...) przy ul. (...) i kupił tam 4-5 piw. Po wyjściu ze sklepu spotkał kolegę A. i wypił w jego towarzystwie wszystkie zakupione wcześniej piwa. Około godziny 14:00 udali się w okolice (...) przy ul. (...). Następnie oskarżony poszedł do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie kupił półlitrową butelkę wódki. Alkohol spożył na pół razem z kolegą. Około godziny 16:00 ponownie udał się do sklepu (...), gdzie znów zakupił pół litra wódki, którą pił już sam. W międzyczasie podszedł do grupki 4 osób – 2 kobiet i 2 mężczyzn. Na ławce zauważył portfel i telefon komórkowy. Zabrał portfel i udał się do sklepu (...), gdzie kupił kolejną butelkę wódki, za którą zapłacił kartą znajdującą się w skradzionym portfelu, płacąc trzydzieści kilka złotych. Następnie udał się w stronę górki Skarbowców, gdzie niedaleko schował dowód osobisty. Spotkał tam kolegę, z którym wypił butelkę wódki kupioną przy pomocy karty z portfela.

Odpowiadając na pytania prokuratora wyjaśniał, iż pokrzywdzonych zna z widzenia. Gdy do nich podszedł, część osób siedziała na ławce, a część stała. Pili piwo. Portfel zabrał podczas rozmowy z nimi, nikt tego nie widział. Telefonu nie chciał wziąć. Oskarżony nie był w stanie wyjaśnić, dlaczego pokrzywdzeni twierdzą, iż groził im i użył butelki. Nie miał wiedzy, że monitoring nie działa, dlatego nie miał powodów, aby tak się zachować. Drugą butelkę, którą kupił, trzymał napoczętą i zakręconą w tylnej kieszeni spodni. Tłumaczył, że zabraną kartę bankomatową wyrzucił, ale nie pamiętał gdzie. W dniu zdarzenia miał na sobie szarą bluzę z kapturem, granatowe spodnie i czarne adidas. Wyjaśniał, że w dniu zdarzenia wypił sporo alkoholu, nie wie jak się zachowuje po wypiciu alkoholu. Nie jest możliwe, żeby nie pamiętał całego zdarzenia. Nie pamięta za bardzo co się działo na górcie, z terenu szkoły pamięta wszystko.

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 58) oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podtrzymując wcześniej złożone wyjaśnienia w prokuraturze. Dodał, iż okoliczność, iż kamera monitoringu nie działała, jest dla niego niekorzystna, ponieważ w innym wypadku okazałoby się, że nie miał w ręku żadnego narzędzia. Był w tym miejscu, ale nikogo nie napadł i nikomu nie groził.

Przesłuchiwany przed Sądem (k. 158v-159) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień

i odpowiedzi na pytania. Po odczytaniu oskarżonemu jego wyjaśnień złożonych w toku śledztwa ten podtrzymał je.

Wyjaśnienia oskarżonego W. K. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części, w której relacjonował on swoje zachowanie przed, jak i po spotkaniu z pokrzywdzonymi w niniejszej sprawie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie przebiegu zdarzenia z A. B., A. T., P. S.

i Z. W., albowiem były one sprzeczne z treścią zeznań wyżej wymienionych. Oskarżony kwestionował przedstawiony mu zarzut rozbój przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci rozbitej butelki wskazując, iż dopuścił się jedynie kradzieży należącego do A. B. portfela

z zawartością. Wyjaśnienia te sprzeczne były z logicznymi, konsekwentnymi

i spójnymi w ocenie Sądu zeznaniami pokrzywdzonych, którym Sąd dał wiarę w całości. Zeznania świadków były zgodne co do kwestii, iż oskarżony podszedł od tyłu do A. B., przyłożył mu do szyi rozbity butelkę i zażądał, aby wszyscy oddali mu należące do nich wartościowe rzeczy, w ostateczności zabierając jedynie portfel z zawartością należący do A. B.. Należy przy tym podkreślić, iż pokrzywdzeni są dla oskarżonego osobami obcymi, nie znali go, zetknęli się z nim w przypadkowych okolicznościach i brak jest jakichkolwiek podstaw do czynienia założeń, iż w sposób bezpodstawny mieliby obciążać go swoimi zeznaniami.

Ustalając wartość szkody wyrządzonej przestępstwem na kwotę 163,50 zł Sąd oparł się na zeznaniach A. B. – deklarującego wartość należącego do niego portfela wraz z zawartością na łączną kwotę 130 zł (portfel 100 zł i gotówka 30 zł). Ustalając zaś kwotę, którą oskarżony W. K. wydał posługując się kartą bankomatową należącą do A. B., Sąd miał na względzie wyjaśnienia oskarżonego i przede wszystkim dowód w postaci potwierdzenia wykonania operacji na kwotę 33,50 zł – co do transakcji, której na rozprawie pokrzywdzony A. B. jednoznacznie wskazywał, iż jej nie dokonywał.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także – nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania - na zawnioskowanych w akcie oskarżenia dowodach z dokumentów, w tym protokołach zatrzymania i przeszukań, danych o karalności oskarżonego wraz z odpisem wyroku, dokumentacji bankowej i danych uzyskanych po przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego.

W tym miejscu wskazać także należy, iż Sąd na rozprawie oddalił wnioski dowodowe obrońcy dotyczące dopuszczenia dowodów z rejestratorów monitoringu zainstalowanych na budynku szkoły – mając na uwadze, iż miejsce zdarzenia nie było objęte zasięgiem kamery (k. 71), czy też w przypadku wnioskowanych kamer ze sklepu (...) i znajdującym się w pobliżu bankomacie biorąc pod uwagę, iż przedmiotowe zdarzenie nie miało miejsca w ich pobliżu, a tym samym nie mogły zarejestrować zdarzenia, tym bardziej, iż teren szkoły znajduje się pod drugiej stroną ulicy i jest przesłonięty krzakami (vide: zeznania A. B.). Odnośnie zaś oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka A. S., przesłuchanie go na okoliczność czy oskarżony był trzeźwy – w sytuacji gdy ten ostatni sam przyznawał, iż przed spotkaniem z oskarżonymi spożył dużą, bądź co bądź, ilość alkoholu – oraz tego, iż oskarżony obok niego przechodząc miał coś w ręce – w sytuacji gdy przedmiotu przestępstwa mógł pozbyć się w każdym momencie, a świadek miał widzieć osobę odpowiadającą rysopisowi sprawcy naprawiając samochód na zapleczu szkoły, a więc nie w miejscu zdarzenia (k. 7), nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, w wyniku oceny przeprowadzonych dowodów, Sąd - dokonując modyfikacji kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu – uznał, iż W. K. dopuścił się popełnienia czynu wypełniającego znamiona zachowania z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. polega na kradzieży, czyli na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, to znaczy na wyjęciu rzeczy ruchomej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy, przy czym sprawca, realizując znamię przywłaszczenia, musi działać w celu włączenia rzeczy do swego majątku, objęcia w posiadanie lub postępowania jak z rzeczą własną. Aby wypełnić wszystkie, opisane w art. 280 § 1 k.k., znamiona przestępstwa rozboju, sprawca, dokonując kradzieży, musi ponadto użyć enumeratywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, a polegających na użyciu bądź przemocy, bądź groźby jej natychmiastowego użycia, albo też na doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Od strony podmiotowej sprawca musi działać z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, a więc w celu przywłaszczenia.

Kwalifikowanym typem rozboju, opisanym w art. 280 § 2 k.k., jest posługiwanie się przez sprawcę przy jego popełnieniu bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działanie w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem.

Zakres pojęcia „posługuje się” na gruncie przepisu art. 280 § 2 k.k. jest stosunkowo szeroki i obejmuje wszelkie formy manipulowania bronią lub przedmiotem wymienionym w tym przepisie, a także okazywanie go, pod warunkiem, że taka demonstracja zostaje podjęta w celu wzbudzenia

u pokrzywdzonego obawy jego użycia i wywołania w jego psychice uczucia (stanu) bezbronności (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 08.11.2017 r., sygn. AKa 300/17, Legalis nr 1712784).

Z treści zeznań pokrzywdzonych w niniejszej sprawie wynikało, iż oskarżony W. K. w toku zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2018 r. przyłożył do szyi A. B. rozbitą butelkę tzw. „tulipana” i grożąc, że zabije go, jeżeli ten nie zachowa spokoju, zażądał wydania od niego, jak

i pozostałych pokrzywdzonych, tj. A. T., Z. W.

i P. S., wartościowych rzeczy. Tym samym uznać należy, iż czynność sprawcza oskarżonego bez wątpienia wyczerpywała sprecyzowane

w orzecznictwie i przytoczone wyżej pojęcie „posługiwania się”. Stosowanie przez oskarżonego przemocy względem pokrzywdzonego A. B. oraz zagrożenie mu pozbawieniem życia miało od początku jeden cel – objęcie

w posiadanie mienia, którego oskarżony nie był właścicielem i włączenia go

w sposób trwały do swojego majątku, co wyczerpywało znamiona czynu stypizowanego w art. 280 § 2 k.k.

Odnosnie zaś kwestii rozbitej butelki jako niebezpiecznego przedmiotu w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. wskazać należy, iż w orzecznictwie wskazuje się, iż innym niebezpiecznym przedmiotem może być tylko ta rzecz, która z uwagi na swoje cechy i właściwości stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia, zbliżone do tego zagrożenia, które stwarza broń palna lub nóż (vide: wyrok SA w Krakowie z dnia 20.04.1995 r., II AKr 56/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 1, poz. 16).

W ocenie Sądu rozbita butelka z jej ostrymi krawędziami tworzącymi tnącą powierzchnię przyłożona do szyi człowieka bez wątpienia stwarza zagrożenie dla życia i zdrowia zbliżone do zagrożenia, które generuje posługiwanie się nożem, dlatego też rozbita butelka tzw. tulipan stanowi niebezpieczny przedmiot w rozumieniu art. 280 § 2 k.k.

W tym miejscu wskazać należy, iż rzecznik oskarżenia publicznego zarzucił oskarżonemu popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k.

i art. 278 § 5 k.k. Sąd wyeliminował z kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu art. 278 § 5 k.k., mając na względzie, iż zarówno w doktrynie, jak i judykaturze powszechnie przyjmuje się, że błędem jest powoływanie kumulatywnie przepisów art. 280 k.k. i art. 278 k.k. Jak wskazał to dobitnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie III KK 347/12, dokonanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej, tj. art. 280 § 1 k.k.

w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., należy uznać za superfluum

z uwagi na regułę wyłączania wielości ocen w postaci zasady specjalności, występującej między przestępstwem rozboju a występkiem kradzieży. Znamię czasownikowe „kradnie” z art. 280 § 1 k.k. zawiera w sobie wszystkie typy kradzieży określone w art. 278 k.k. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Katowicach z dnia 27 maja 2010 r., II AKa 151/10).

Przestępstwo z art. 280 § 1 i 2 k.k. może być natomiast popełnione

w zbiegu kumulatywnym z występkiem z art. 275 § 1 k.k., jeśli z ustalonym zamiarem sprawca jednym działaniem dopuszcza się łącznie zaboru mienia (cudzej rzeczy ruchomej) i dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z dnia 5 listopada 2008r., II AKa 87/08). Zgodnie z treścią wyżej przywołanego przepisu art. 275 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie, lub go przywłaszcza. Od strony podmiotowej przestępstwo to może zostać popełnione umyślnie z zamiarem bezpośrednim i ewentualnym. W odniesieniu do kradzieży dowodu osobistego można ją popełnić tylko z zamiarem bezpośrednim. Wynika to z istoty czynności sprawczej, polegającej na zaborze w celu przywłaszczenia.

Z ustalonego stanu faktycznego wynikało, iż oskarżony W. K. zabrał należący do A. B. portfel z zawartością dowodu osobistego i karty bankomatowej. Kartę bankomatową wykorzystał kupując za jej pomocą alkohol w sklepie monopolowym i porzucił w nieustalonym miejscu, natomiast dowód osobisty w miejscu, które następnie wskazał, a dokument udało się odzyskać i zwrócić pokrzywdzonemu.

W ocenie Sądu decydując się na zabór portfela oskarżony działał

z zamiarem bezpośrednim zaboru w celu przywłaszczenia zarówno dowodu osobistego, jak i karty bankomatowej należącej do A. B.. Przedmioty te bowiem w dzisiejszych czasach zwyczajowo nosi się w portfelu, a wiedza co do tej

okoliczności jest powszechna. To, iż oskarżony porzucił następnie oba dokumenty, jest bez znaczenia dla istnienia ustalonego przez Sąd zamiaru przywłaszczenia tych dokumentów po stronie oskarżonego. Wskazać bowiem należy, iż zabór cudzej rzeczy ruchomej polega bowiem na wyjęciu rzeczy spod władztwa uprawnionej osoby i objęcie jej swoim władaniem. W realiach niniejszej sprawy ten fakt nastąpił z chwilą zabrania przez oskarżonego portfela należącego do pokrzywdzonego A. B. z zawartością w postaci pieniędzy, dowodu osobistego i karty bankomatowej. Ponadto zabór cudzej rzeczy musi zostać dokonany w celu jej przywłaszczenia. Takowym jest zaś włączenie zagarniętej rzeczy w swoje posiadanie lub bezprawne nią rozporządzenie. To, iż oskarżony porzucił następnie oba dokumenty w miejscu jedynie sobie znanym, świadczy o tym, że niewątpliwie rozporządził tymi rzeczami jak własnym mieniem i bezsprzecznie wykazał, że objął je w swoje posiadanie. Nie sposób bowiem utożsamiać okoliczności przywłaszczenia ze stałym posiadaniem ukradzionej rzeczy.

Jednocześnie Sąd uznał, iż zarzucone oskarżonemu w akcie oskarżenia przestępstwo z art. 276 k.k. stanowi współukarane przestępstwo następcze i dlatego mając na względzie konstrukcję pomijalnego zbiegu przestępstw wyeliminował je z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

W ocenie Sądu przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. zbędnym – z punktu widzenia kryminalnopolitycznego – czyni ukaranie go za czyn z art. 276 k.k., które to przestępstwo traktować należy jako przestępstwo uboczne sprowadzające się do zatarcia śladów popełnienia przestępstwa kradzieży dokumentów poprzez ich ukrycie. Sąd miał w tym wypadku na względzie tożsamość przedmiotu ochrony art. 275 k.k. i art. 276 k.k., ścisłą więź pomiędzy nimi, tożsamość przedmiotów zamachu obu przestępstw, tożsamość pokrzywdzonego oraz okoliczność, iż uznane za współukarane przestępstwo następcze z art. 276 k.k. nie przekraczało stopniem społecznej szkodliwości czynu stanowiącego podstawę skazania.

Konstrukcja pomijalnego zbiegu przestępstw znalazła również zastosowanie w odniesieniu do przedstawionego oskarżonemu zarzutu usiłowania rozboju na A. T., P. S. i Z. W., gdzie w sytuacji zbiegu form stadialnych – usiłowania i dokonania – i uznaniu jednego zachowania oskarżonego za dwa czyny, prowadziłoby do podwójnego i tym samym niedopuszczalnego karania sprawcy za zrealizowane według jego zamiaru przestępstwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego W. K. za winnego tego, iż w dniu 7 kwietnia 2018 r. we W. przy ul. (...) na terenie Szkoły Podstawowej nr (...) dokonał rozboju na osobach A. B., A. T., P. S. i Z. W. w ten sposób, że używając wobec pokrzywdzonego A. B. przemocy polegającej na przytrzymaniu go ręką za szyję oraz przystawieniu do niej rozbitej szklanej butelki tzw. tulipana, a także grożąc mu pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia należący do A. B. portfel z zawartością 30 zł, dowodu osobistego wystawionego na nazwisko A. B. i należącą do niego kartę bankomatową banku (...), której to oskarżony następnie użył podczas zakupu alkoholu za kwotę 33,50 zł, a tym samym spowodował szkodę w mieniu A. B.

w łącznej kwocie 163,50 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu W. K. karę Sąd brał pod uwagę z jednej strony, aby efektywnie spełniła związane z nią cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby była ona karą zindywidualizowaną, to jest taką, która w odniesieniu do konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny będzie zgodna z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Wymierzając karę Sąd miał w polu widzenia stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Oskarżony działał bowiem z zamiarem bezpośrednim, dopuszczając się zachowania zasługującego na społeczny sprzeciw i napiętnowanie.

O znacznym stopniu szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu świadczy też fakt, iż godził on w tak istotne dobra chronione prawem, jakim jest wolność i zdrowie człowieka oraz mienie. W przypadku zaś powołanego w kumulatywnej kwalifikacji przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. oskarżony naruszył prawo A. B. do dysponowania dokumentami stwierdzającymi jego tożsamość i prawa majątkowe. W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia

wolności w minimalnym w porównaniu z ustawowym zagrożeniem wymiarze 3 lat będzie wystarczającym okresem dla resocjalizacji oskarżonego i unaocznieniu mu konsekwencji popełnianych przestępstw.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie uprzednią niekaralność oskarżonego. Wskazać jednak należy, iż status osoby uprzednio niekaranej jako swoista norma społeczna nie powinna mieć decydującego wpływu na wymiar kary, a istotne w tej kwestii są względy prewencji ogólnej i szczególnej, jakie kara winna spełnić.

Podejmując ustalenie co do uprzedniej niekaralności oskarżonego Sąd miał na względzie zaliczoną w poczet materiału dowodowego kartę karną

i odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia z dnia 13 lipca 2015 r., którym to wyrokiem Sąd skazał oskarżonego za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Wyrok uprawomocnił się w dniu 5 sierpnia 2015 r. Z karty karnej wynikało, iż przedmiotowa kara grzywny została zamieniona na karę ograniczenia wolności w wymiarze 3 miesięcy prac społecznie użytecznych. Z adnotacji na wyroku (k. 76) wynikało zaś, iż w dniu 6 października 2016 r. kara grzywny została wykonana oraz nie zarządzono wykonania warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

Stosownie do treści art. 76 § 1 k.k. skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.

Zgodnie zaś z brzemieniem art. 107 § 1 k.k. w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.

Mając na uwadze treść powyższych przepisów uznać należy, iż niewątpliwie doszło do zatarcia skazania z wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia z dnia 13 lipca 2015 r. zarówno w zakresie orzeczonej wobec W. K. kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny. Dlatego też w postępowaniu niniejszym oskarżonemu przysługiwał status osoby uprzednio niekaranej.

Na korzyść oskarżonego przemawiały również ustalenia związane z przeprowadzonym wywiadem środowiskowym, które pomimo iż nie zostały opatrzone stosownym wnioskiem końcowym ze strony osoby sporządzającej kwestionariusz, należało ocenić za pozytywne.

W punkcie II. części dyspozytywnej wyroku Sąd działając na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. K. obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz A. B. kwoty 163,50 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 kwietnia 2018 r. godzina 06.15 do dnia 5 lipca 2018 r.

W punkcie IV. części dyspozytywnej wyroku Sąd, mając na uwadze sytuację finansową oskarżonego i orzeczoną karę izolacyjną, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223) zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.